

Hjärtliga hälsningar till alla landsmän runt om i världen!

Tal av Lettlands president Valdis Zatlers, med anledning av Lettlands nationaldagsfirande den 18 november 2009

Vi firar i år vårt lands, Lettlands, 91:a födelsedag. Det är nu 90 år sedan Lettlands röd-vit-röda flagga första gången hissades i tornet på Riga slott. Det är vårt lands symbol, flaggan är en av de äldsta att användas än idag. Det gör inget att flaggan under femtio år inte kunde hissas i detta torn, staten existerade ändå, den levde i våra hjärtan, både hos dem som fanns här i Lettland och utanför. Vi hade tron på att den röd-vit-röda fanan en dag åter skulle vaja i tornet – och vår dröm gick i uppfyllelse. Vi ska idag bege oss upp i tornet där flaggan åter hissades nu för mer än 20 år sedan.

(presidenten öppnar dörren och går uppför trapporna i tornet, kommer ut och ser uppåt mot flaggan)

Vi kan ju nu försöka föreställa oss vad Evalds Valters och Alberts Bels kände då de den 11 november 1988 åter hissade fanan, efter femtio års bortavaro.

De många tusen människor, som hade samlats längs flodstranden för att därifrån se och uppleva hur flaggan hissades efter femtio år, kände likadant. I det ögonblicket visste vi att en lettisk stat åter blivit verklig, stabil – med båda fötterna på jorden.

Vi har alla haft var sin speciella roll i landets pånyttfödelse, såväl de som levde i Lettland, som de som upprätthöll den lettiska identiteten ute i världen. En lett förblir en lett, oavsett var han eller hon lever, oavsett yrke och oavsett vilka tankar som vindlar i vardagen.

I år firar vi många 90-års-jubileer. Våra högskolor fyller 90, vår försvarsmakt fyller 90. Låt oss idag inte förglömma att Lettland föddes i en frihetskamp, lettiska soldater spillde blod för att vi idag ska kunna stå här och tilltala varandra i ett fritt Lettland. Deras mål var ideella. Den röd-vit-röda fanan, en egen stat, en stat där vi fritt kan tala vårt språk, lettiska, stifta lagar, och – ett kanske enklare mål – att kunna plöja våra förfäders jord.

Det är inte så mycket som är förändrat idag. Våra mål och ideal har förblivit vad de var. Just därför är det idag så viktigt att var och en av oss, nära och fjärran, oavsett vistelseort, ska känna Lettland i sitt hjärta, tänka på Lettland, göra något gott för Lettlands sak, och hedra landet. Vi har de viktigaste attributen – ett land, ett språk, vårt lands och folks historia. Detta måste vi värna om. Och här spelar också ni – letter ute i vida världen – en viktig roll. Ni har organisationer som står fast vid våra värderingar, som försvarar det som för oss är heligt. Om vi är eniga i våra mål och ideal, kommer vi att lyckas – lyckas i arbetet med att skapa en god och ljus välfärdsstat, Lettland.

Må Gud välsigne Lettland!

Övers. Austra Krēsliņa

Originaltext

Mīļi sveicināti, tautieši visā pasaulē!

Šogad mēs svinam savas valsts, Latvijas, 91.dzimšanas dienu. Un tieši pirms 90 gadiem Rīgas pils Svētā Gara tornī tika uzvilks sarkanbaltsarkanais karogs – mūsu valsts simbols, viens no senākajiem karogiem, ko joprojām lieto mūsdienās. Un tas nekas, ka 50 gadus karoga tornī nebija. Valsts joprojām tad eksistēja. Eksistēja mūsu sirdīs gan šeit Latvijā, gan ārpus Latvijas. Mūsos eksistēja ticība par to, ka vienu dienu sarkanbaltsarkanais karogs atkal atgriezīsies, un mūsu sapņi piepildījās.

Tāpēc dosimies šodien augšup Svētā Gara tornī, vietā, kur pirms vairāk nekā 20 gadiem atkal tika pacelts mūsu simbols.

[Valsts prezidents dodas augšup Svētā Gara tornī.]

[Uzkāpis tornī, Valsts prezidents stāv pie Latvijas Republikas karoga masta.]

Tagad mēģināsim iztēloties, kādas sajūtas bija Ēvaldam Valteram un Albertam Belam, 1988.gada 11.novembrī paceļot sarkanbaltsarkano karogu pēc 50 gadu prombūtnes. Un līdzīgas emocijas bija arī daudziem tūkstošiem cilvēku šeit pat, Daugavmalā, kas pulcējās, lai skatītos, kā uzvīsiests mastā sarkanbaltsarkanais karogs. Tajā brīdī mēs sajūtām, ka Latvijas valsts atkal ir realitāte. Tā stāv stingrām kājām uz zemes, un mums visiem ir bijusi noteikta loma valsts atjaunošanā - gan tiem, kas dzīvoja Latvijā, gan tiem, kas uzturēja latvisko garu visā pasaulē. Latvietis ir latvietis vienmēr, lai kur arī dzīvotu, lai arī par ko strādātu, lai arī kādas domas domātu savā ikdienas dzīvē.

Šogad ir laiks, kad mēs svinam daudzas deviņdesmitgades - deviņdesmit gadi mūsu augstskolām, deviņdesmit gadi mūsu Nacionālajiem bruņotajiem spēkiem. Un atcerēsimies, ka Latvija dzima brīvības cīņās. Latviešu karavīri lēja asinis, lai mēs šodien šeit stāvētu, uzrunātu viens otru un dzīvotu brīvā Latvijas valstī. Viņu mērķi bija ideālistiski: sarkanbaltsarkanais karogs, pašu valsts. Valsts, kurā mēs brīvi varam runāt latviešu valodā, lemt likumus, un vēl vienkāršāki mērķi – art savu tēvu zemi.

Nekas jau nav mainījies arī šodien. Mērķi un ideāli ir palikuši tie paši. Un tāpēc šodien ir svarīgi, lai ikviens no mums, tuvu un tālu, lai kur arī atrastos, savā sirdī justu Latvijas valsti, domātu par Latvijas valsti, izdarītu kādu nelielu darbu Latvijas valsts labā un cienītu valsti.

Mums ir palikuši galvenie uzdevumi – sava valsts, sava valoda, savas valsts un tautas vēsture. Tie ir jākopj. Un šeit liela loma ir arī jums, latviešiem tālu visā pasaulē, jūsu organizācijām, kuras stingri stāv par mūsu vērtībām, kuras stingri aizstāv to, kas mums svēts. Ja mūsu ideāli un mērķi būs vienoti, mums izdosies. Izdosies veidot labu, gaišu un labklājīgu Latviju nākotnē.

Lai Dievs svētī Latviju!